

Kromfohrländerns uppkomst och ursprung

Förord till berättelsen om Ilse Schleifenbaums liv och kromfohrländerns uppkomst.

För några år sedan fick jag i min hand några exemplar av den tyska rasklubbens (RZV) medlemstidning vid namn WUFF. Ibland dessa exemplar så fanns bl.a. en jubileumsutgåva från 2005 med fokus på rasens 50-årsjubileum. Där kan man läsa olika artiklar och bland dessa en om rasens 50-åriga historia. Jag läste och tyckte det var intressant och efter läsningen så lades dessa tidningar på en speciell hylla i mitt kontor.

Så kom Covid-19 pandemin och jag, som många andra, fick för mig att städa ur gamla papper och tidskrifter och fick då återigen kontakt med dessa medlemstidningar. Jag började att bläddra i dem igen och läste åter jubileumsutgåvan i vilken man kan läsa om Ilse Schleifenbaums strapatsrika liv och om hunden Peter. Intressant var att artikeln var skriven av Dr. Henrich Schleifenbaum, son till Ilse Schleifenbaum, och han skildrade från sin minnesbank sin mors liv och kromfohrländerns uppkomst. När jag lästes så kom tanken till mig att det kanske skulle vara intressant för våra medlemmar att ta del av denna historia.

Sagt och gjort, jag kontaktade en rasfunktionär i Tyskland för att höra mig för om det var möjligt att få publicera denna artikel i vår medlemstidning Kromistrycket. Frågan lyftes till RZVs styrelse och de gav mig grönt ljus.

Så var det då det här med översättningen, nja ... där litade jag inte helt på min kompetens att ta mig an detta så att det blev helt korrekt återgivet. Därför kontaktade jag vår medlem Marion Possekel som kommer från Tyskland och som givetvis kan sin tyska och dessutom är välbekant med rasen. Hon erbjöd sig att ta sig an översättningen. Det är inte alltid så lätt med översättning, eftersom det där liksom här i landet förekommer speciella uttryck och ordspråk som kan vara svåröversatta. Dessutom var texten skriven på "gammeltyska", som Marion uttryckte sig.

Artikeln kommer att vara uppdelad i två delar, första delen i detta numret av KT och nästa del i kommande KT.

Som sagt, artikeln handlar om Ilse Schleifenbaums liv och kromfohrländerns uppkomst, skriven av sonen Henrich Schleifenbaum.

Jag vill göra er uppmärksam på att lagen om upphovsrätt gäller så kopiering av artikeln är förbjuden utan att först ha fått godkänt för detta av upphovsmannen.

Annicca Billow

Nu ger jag ordet vidare till Dr. Henrich Schleifenbaum.

Personliga minnen av Dr Henrich Schleifenbaum, son till Ilse Schleifenbaum

"Jag tror att min mor genom mig vill ge er en stor komplimang!"

Nerskrivet för RZV's 50-årsjubileum.

Dr. Henrich Schleifenbaum blev ombedd av Dr. Becker, dåvarande ordföranden för den tyska rasklubben RZV, att bidra med sina personliga minnen av kromfohrländers ursprung och det gjorde han gärna.

Som son till uruppfödaren är detta hans personliga minnen av kromfohrländerns ursprung och framförallt sonens minnen av sin mor.

Dr. Rudolf Schleifenbaum

I mina minnen har familjens berättelser blandat sig med mina personliga intryck.

Men först en komplimang.

Min mor skulle vara mycket glad och lycklig om hon kunde se det här evenemanget, de många medlemmarna, så otrolig många kromfohrländer, en så bra ledd förening med en förstklassig styrelse och så många engagerade uppfödare samt sympatiska kromfohrländervänner här i landet och från utlandet.

Jag vill tacka er alla så mycket för att ni på ett så älskvärt sätt och gemensamt har tagit över livsverket efter min mor. >>

Jag tror att min mor genom mig vill ge er en stor komplimang!

Minnen av uppkomsten av kromfohrländern är för mig som son mycket personliga minnen om särskilda omständigheter.

Historien om kromfohrländern börjar i en tid av stor fattigdom och av svält, min far saknades och min mor visste inte vad hon ska ge sina två söner, då 10 och 7 år gamla, att äta.

Uppkomsten av kromfohrländern sker under en tid då min mor, snart 51 år gammal, var förlamad i halva kroppssidan och ofta inte kunde prata. Det var under en tid då min mor, som är uppvuxen med musik och som har ägnat sig årtionden åt att spela piano, fysisk inte kunde spela längre på grund av en stroke. Man kan säga att min mor, fullständigt sjönk till botten vid förlusten av sin musik, men återhämtade sig så småningom framgångsrikt på grund av hundarna. Min mor blev trots allt nästan 94 år gammal och hon körde även bil tills strax före sin 91 års dag.

Jag tror att hennes ovanliga livsväg som har lett till uppkomsten av kromfohrländern och dess erkännande som ras kan intressera er. Därför kort från början:

Min mor föddes den 17 november 1897 i Siegen och var dotter till tandläkaren medicine Dr. Reinhold Schulz. Min farfar var läkare, som han gärna betonade, mycket väl och fullutbildad läkare, som praktiserade som tandläkare och läkare för käkkirurgi i Siegen. Tandläkarexamen och "Dr. medicine. dent." fanns ännu inte då. Min farfar var en engagerad förespråkare av tesen att en tandläkare ska även vara en mycket väl och fullutbildad läkare.

Min farmor Anna Schulz, född Weiss, kommer från den kända företagsfamiljen Weiss från Hilchenbach i Siegerlandet. Min mors farfar, Gustav Weiss, har flera företag och har medverkat till att grunda många företag. Det var på 1870 talet.

Min mor växte upp under välsituerade förhållande. Hon hade inga syskon. Min mor var en iögonfallande vacker flicka.

Min mor var högt musikaliskt begåvad och studerade på konservatorium i Köln, Lausanne och senare i Berlin och avslutade med en kvalificerad utbildning som konsertpianist.

Vid influensavågen i början av 1918 fick min mor en lungsjukdom. Hennes far var orolig att det kunde bli tuberkulos. Den var då dödlig. Av

hälsoskäl tillbringade min mor nästan tre år i Davos, Arosa och i St. Blasien.

Framförallt under 1920 talet framträdde min mor med stor framgång som pianist i många tyska och schweiziska städer.

År 1929, alltså först vid 32 års ålder, gifte sig min mor och jobbade framgångsrikt i Siegen som pianolärare.

Min bror, Dr. Reinhold Schleifenbaum, som tyvärr inte lever längre, föddes 1935 och jag föddes 1938. Min mor var vid min födelse nästan 41 år gammal.

Min mor har alltid gått sina egna vägar. Hon åkte skidor i sportiga byxor när detta fortfarande var opassande för unga damer. På vägen till tågstationen bytte hon kyskt byxorna till en anständig kjol. Som ung dam körde min mor en sportig cabriolet som var ganska ovanlig på den tiden.

Min mor och min far hade alltid varit naturälskare. De tyckte om att vara ute och vandra i naturen. De blev säkert påverkad av min berömda farbror Wilhelm Munker medgrundare av den tyska vandrарhemsföreningen.

År 1937 var min mor med och grundade den lokala tyska djurskyddsföreningen.

Sen kom kriget. Min mor lyssnade på fientliga sändare och berättade för grannar och vänner. Under andra världskriget var min mor farligt upprorisk. Detta ledde till att friheten och livet sattes på spel, risken att gripas var mycket hög under september 1944.

På hösten 1944 blev vårt hus i Siegen så stark bombat att vi flyttade till vår weekendstuga "Kromfohr." Stugan Kromfohr kallades så efter marken och betyder på korrekt tyska "Die krumme Furche".

Den så kallade tystlåtna prinsen av Oranien och greven till Nassau-Dillenburg med bostad i Siegen, samlade där vid kanten av Rothaarfjällen år 1572 sina trupper från sitt hemland Siegerlandet för att bekämpa spanjorerna i de nederländska frihetskrigen.

Vår weekendstuga "Die Kromfohr" låg mycket utsatt. Man kunde därifrån se upp till bergen Siebengebirge. "Die Kromfohr" blev 1945 kommandostation för de tyska trupperna. Snart därefter togs "Die Kromfohr" av de frammarcherande allierade under artillerield. Vi flydde sjuka av scharlakansfeber och difteri till ett sjukhus i Hilchenbach. Den då över 12 år gamla mel-lanschnauzern Ajax lämnade min mamma hos vänner, som var bönder, på landet.

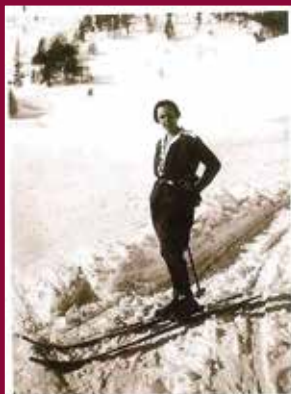
*Ilse Schleifenbaum als junges Mädchen.
Ilse Schleifenbaum som ung flicka*

*Als junges Mädchen ca. 1911
Som ung flicka 1911*

*Mit dem Sport-Cabriolet 1929
Med sport-cabrioleten 1929*

*Ilse Schleifenbaum vid skidåkning i för
damer "omständiga" byxor*

*Aufgewachsen in der "guten Stube"
Uppodstet i "förrummet"*

Ilse Schleifenbaum 1927

Min far saknades i Italien. Svårt skadad räddade en sjukvårdsinsats av amerikanerna hans liv, men därefter hamnade han i fransk krigsfångenskap där han nästan svalt ihjäl. Han hittade oss först julen 1945.

I maj 1945 flyttade vi in i ett litet provisoriskt hem uppställt bredvid en brunn på ett fält i Vormwald, idag också en del av Hilchenbach. Vi var, min mor, min då 10 åriga bror Reinhold, och jag, då 7 år gammal, samt mellanschnauzern Ajax, och dessutom flera höns. Ni kan inte föreställa er hur primitivt det var.

Schnauzern Ajax kördes över av en amerikansk lastbil och han dog vid olycksplatsen. Jag minns min mors knappt tröstbara sorg. Jag minns också att några dagar senare, eller kanske var det några veckor senare, när min mamma tog med sig Peter hem. Jag kommer ihåg ett enkelt rep som var knutet runt Peters hals. Peter, kromfohrländerns förfader, var enligt invånarna i Abbey Keppel Allenbach, (numera en del av Hilchenbach), efterlämnad av amerikanska soldater som påstås ha tagit med sig Peter från Bretagne. Peter var då en mycket ung hane.

Vi blev snart bästa vänner. Peter följde mig till Vormwald, till en folkskola med en klass för alla.

Han lade sig på kommandot "sit", för han förstod bara engelska, artig och tyst under min sittplats. Jag tyckte det var toppen. Läraren, fru Mockenhaupt, tyckte inte att det var så bra. Men Peter lät sig inte skrämmas bort från klassen. Jag var tvungen att gå hem med Peter. Detta hände flera gånger och eftersom jag inte kunde ändra på det så ledde det till konflikter och tårar. Sânt minns man.

Peter behöll egenskapen att ligga stilla och stanna kvar på kommando under hela sitt liv. Senare följde Peter ofta med min far till rätten. Han förblev då liggande kvar trofast och uthålligt på advokatkontoret. Även då min far glömt kvar honom, ringde vaktmästaren till min far och sa: "Herr advokat, er hund ligger fortfarande kvar på kontoret!". Kanske har detta lugn, denna disciplin samt suveräna lydighet och trofasthet ärvts vidare från Peter till hans ättlingar. Jag hör ofta liknande beskrivningar av dagens kromfohrländer.

Fortsättningen av Dr, Henrich Schleifenbaums berättelse kommer i nästa nummer.

Texten är översatt av Marion Possekel